

Nathaniel Wonderful & Theodora Stonewall

Nevyzpytatelné jsou cesty osudu

Rozmarní bohové usedli opět ke stolu, aby rozehráli další ze svých tragikomických her. Osudy tří smrtelníků se nečekaně protnou na území Danrijského království, jedné z největších říší v západní části Estelského kontinentu. Zde vedle sebe po dlouhá staletí žijí lidé, nelidé i bytosti, pro něž v dnešním jazyce již nemáme jmen.

Pipin, prostoduchý *elf* kouzelník, odchází s důležitým posláním do drsného světa rozprostírajícího se za hranicemi rodné vesnice. Cestou potkává Eiri, zlodějku toužící zažít opravdové dobrodružství, a Sebase, hraničáře ženoucího se pouze za pomstou a penězi.

Nesourodá trojice dostává nabídku, která se prostě neodmítá. Blyštivé zlaťáky jsou koneckonců nejenom potěchou oka všech hrabivců, ale je jich zapotřebí i pro každodenní přežití. Získat je ovšem není tak snadné a čím více po nich srdce jednoho prahne, tím vyšší cenu za to musí zaplatit.

Nevyzpytatelné jsou cesty osudu...

...a stejně tak neexistují hranice zlomyslnosti bohů.

Ukázka textu:

„Odměna?“ zopakoval překvapeně *elf*.

„Jo, odměna,“ přikývla vážně. „Dva tisíce zlatejch pro toho, kdo nás udá,“ sdělila sumu, o níž si většina prostých obyvatel Zlatouch mohla nechat jen zdát. To byl také jeden z důvodů, proč tomu stále nedokázala uvěřit.

Kdo by za nás dva chtěl dávat takový prachy? pomyslela si již poněkolkáté.

„Dva tisíce...“ zamumlal si Pip a začal počítat na prstech.

„Je to fakt velká spousta peněz,“ ujistila jej.

„Takže ze mě bude *pracháč!*“ vykřikl kouzelník slovo, jež včera pochytil v hospodě. Radostně vyskočil na nohy, zapotácel se a tvrdě dosedl zpátky na stoličku, která se s ním nebezpečně zhoupla.

„Cože?“ pozvedla nechápavě obočí.

„Zamyslete se přeci, slečno Eiri,“ vybídl ji Pipin a zašermoval rukama. „Když nás oba udám, dostanu dva tisíce zlatých a budu *pracháč!*“ vysvětlil jí pro začátek a po krátké odmlce důležitě pokračoval. „Načež před vaším spravedlivým soudem prokážu, že jsme zcela nevinní! Takže nejen, že očistím naše jména, ale ještě se na tom pořádně *napakuju!*“

Panenky medových očí se rozšířily a dcera města ztratila řeč.

Copyright © Nathaniel Wonderful & Theodora Stonewall 2022
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Cover © Nathaniel Wonderful 2022

ISBN 978-80-11-02470-3 (ePub)

ISBN 978-80-11-02471-0 (mobi)

ISBN 978-80-11-02469-7 (PDF)

www.laughingbeasts.blogspot.com

www.instagram.com/nathanielwonderfull

www.bozskatragikomedie.fandom.com/cs/

www.facebook.com/nathanielwonderfullandtheodorastonewall

#nathanielwonderful

#theodorastonewall

@nathanielwonderfull

**Nevyzpytatelné
jsou cesty osudu**

**Božská tragikomedie
I. díl**

**Nathaniel Wonderful
Theodora Stonewall**

*Tato kniha vznikla na základě seancí
společenské hry Dračí doupě.*

*V průběhu téměř jednoho roku vdechli
hráči život mnoha postavám, a taktéž
vymysleli nespočet prazvláštních slov.*

*Jeden z oněch výrazů jsme se na jejich
počet rozhodli použít v tomto díle.*

*Jedná se o slovo **dobrodružování**,
které se na stránkách této knihy
vyskytuje celkem pětkrát.*

Toto je první elektronické vydání knihy
Nevyzpytatelné jsou cesty osudu,
která původně vyšla v roce 2020
pouze v papírové podobě.

Za novou korekturu pro toto vydání
děkujeme ještě jednou z celého srdce
Haně Hanusové.

I.

Mocná Matko Přírodo

Pipin přišel na svět jednoho překrásného letního rána. Vál tehdy příjemný svěží větřík, jenž čechral listy stromů a něžně kolébal květy na louce. Ptačí sbor pěl ve větvích nádhernou píseň a odrostlá mláďata lesní zvěře se pozvolna probouzela do nového dne. Na blankytně modrém nebi nebyl jediný mráček a hřejivé sluneční paprsky začínaly pomalu zalévat celé údolí jasným světlem. Vzduch voněl po letním kvítí a vůbec nic nenasvědčovalo tomu, že by dnešek měl být pro obyvatele elfí vesnice jiný než kterýkoliv předchozí den.

Koneckonců za poslední rok se zde neudálo nic neobvyklého a ani si nikdo nevšiml byť jen náznaku čehokoli, co by mohlo být vykládáno jako špatné znamení. Jenže jak všichni dobře víme, bohové bývají často velmi rozmarní, a především neuvěřitelně zlomyslní. Proto si jistě dovedete představit to pozdvižení a naprosté zděšení Pipinových rodičů, když se jim onoho překrásného letního rána narodilo v čistokrevné elfí vesnici vousaté dítě!

Naštěstí pro Pipa byli obyvatelé Lexaurrinu, jak se vesnice jmenovala, velmi oddaní Matce Přírodě, a proto také s pokorou přijímali všechny její dary i tresty. Chlapce tedy nechali naživu a vychovávali ho jako jednoho z nich. I přesto se však kvůli své odlišnosti setkával Pipin poměrně často s jakousi *odtažitostí* ostatních elfů. Byl přece jen podstatně menší než jiné děti a již od útlého věku se musel pravidelně holit. Z toho si postupně udělal svůj vlastní ranní rituál, po jehož vykonání se pokaždé vydal na rozkvetlou louku jako správný student přírodní magie, který měl úctu k Matce Přírodě vrytou hluboko v srdci.

Natrhal tam plnou náruč pampelišek a upletl z nich věneček, který záhy pověsil na větev svého oblíbeného velkého dubu. Pod tímto stromem se následně tiše modlil k Matce Přírodě, s níž pravidelně sdílel své každodenní útrapy a starosti. Jejich rozhovory bývaly většinou dlouhé a mladíka z nich pak velmi bolela kolena.

Studium zabralo Pipinovi o pár let více než jeho vrstevníkům. Jeho elfí matka mu vysvětlila, že je to bezpochyby způsobeno tím, že podobně jako cizokrajný druh rostliny potřebuje klíčit o trochu déle než ostatní. Chlapec z toho tedy nijak nesmutnil a trpělivě čekal, až jeho schopnosti dostatečně zesílí a vykvetou do krásy. Tato slova také nespočetněkrát opakoval svému mistru Yordanovi, který se na něj pokaždé opravdu zvláště podíval a poté jej poslal trénovat za kopec k potoku, přičemž mu stále dokola zadával tentýž náročný úkol, a to přejít suchou nohou na druhý břeh.

Trvalo dlouho, než se *elfovi* podařilo vodu v potoce s pomocí magických sil zmrazit a vytvořit na hladině vrstvu ledu dost silnou na to, aby jej unesla aspoň pár kroků. I tak ale nakonec pokaždé skončil až po krk ve studené vodě a své na nit zmáčené šaty sušil po zbytek dne v trávě podél potoka.

Kouzlením si při této činnosti nijak nepomáhal. Od toho nešťastného dne, na který opravdu nerad vzpomínal, kdy se schnutí prádla pokusil urychlit s pomocí vyvolání větru, důvěřoval v této záležitosti už výhradně jen mocným paprskům slunce.

Mimo náročného cvičení u potoka jej mistr Yordan a jeho pomocníci také často posílali do lesa s úkolem nasbírat vzácné byliny. Ty se však Pipinovi nepodařilo nikdy najít, ani přesto, že je ve vysokém lesním porostu hledal pokaždé velmi svědomitě až do tmy. Nemluvě o tom, že při návratu do vesnice vždy zabloudil a potácel se zmatený několik hodin ztemnělým lesem. A to přitom do písmene následoval mistrovy instrukce,

kteře obvykle zněly nějak takto: „U toho velkého kamene pak sejdeš z vyšlapané stezky a půjdeš pořád rovně. Minimálně dvě hodiny. To místo nemůžeš minout. Jdi pořád za nosem, Pipe. Neohlížeš se, myslí jen na svůj úkol a rozhodně se nenech ničím odradit.“

Hluboký potok za kopcem a les plný zrádných výmolů a kopriv byli tedy již od dětství Pipinovi úhlavní nepřátelé. Tím největším se mu nicméně o pár let později stala strmá stráň, o níž se říkalo, že z ní má každý elf blíže k obloze. Právě na ní totiž probíhalo cvičení v rozhánění mraků, které pro Pipina pokaždé skončilo mnohočetnými pohmožděninami.

Bílí beránci plující na modrém nebi byli na pohled opravdu překrásní, avšak ve chvíli, kdy je chtěl kouzelník začít pást, se okamžitě přeměnili v tvrdohlavé rohaté příšery. Pipova magická moc jako by provokovala mraky k tomu, aby se během chvílky shlukly v temná bouřková mračna. Nejednou se tak *elf* proběhl, nebo spíš proletěl, když jej nečekaná, a hlavně prudká průtrž deště a větru smetly ze stráně dolů jako plavovlasou hadrovou panenku.

I tak se mu nějakým zázrakem podařilo všechny tyto nešťastné příhody ve zdraví přežít a po dlouhých letech dřiny byl vyzván samotným starostou vesnice, ať už konečně složí závěrečnou zkoušku. Ta pro kouzelnického učně znamenala nejen završení celého studia a ověření získaných vědomostí, ale současně i malý postup na společenském žebříčku. Jednoduše řečeno, byla to zkouška dospělosti. A Pip se jí strašlivě bál, protože si vůbec nedokázal představit, jak někdo jako on přežije celý týden sám v lese.

Nemluvě o tom, jaké hrůzné zážitky mu o zkoušce vyprávěli studenti, kteří jí prošli. To byl také důvod, proč toho osudového rána nemohl dospat a od brzkých hodin se opakovaně modlil ke svému milovanému dubu.

Oh, Mocná Matko Přírodo, veď mé kroky, jež jsou kratší a těžší než kroky všech ostatních, po stezce k dospělosti. Jsem posledním, kdo má podstoupit tuto strašlivou a životu nebezpečnou zkoušku, a bojím se, že v ní neobstojím. Nejsem zdatný ve šplhání, v běhu, ba ani plavání mi příliš nejde. Snažně tě tedy prosím, Drahá Matko, drž nade mnou ochranné větve svých stromů a nedovol, abych v lese trpěl hrozným hladem a žízní. A aby mě nepotkalo to, co s čím má tak často problémy starý Elliot.

Vlastně když mluvíme o Elliotovi, rád bych tě požádal, zda bys mu mohla pomoci, Mocná Matko. Sám jsem pro něj nedávno upletl velký věnec a nabádal ho, ať se k tobě víc modlí, že jej pak dozajista navždy zbavíš jeho trápení. Byl z mé snahy natolik ohromen, že z toho dočista ztratil řeč. Leč druhého dne, kdy jsem mu donesl další věneček, už se rozpovídal. Sice si pořád nejsem úplně jistý, co myslel tím „pověšením na dub“, ale nejspíš po mně chtěl, abych za něj zavěsil věnec na větev. Což jsem samozřejmě udělal. Každopádně bylo by od tebe nesmírně laskavé, Milovaná Matko, kdybys Elliotovi pomohla od jeho problémů s plynatostí a častého navštěvování latríny. Dokonce i jeho soused Dorfin říkal, že by to ocenil. Ale ještě, prosím, zpátky ke mně a té děšivé zkoušce, která mě dneska čeká...

Snažně, s pokorou a na kolenou tě prosím, Mocná Matko Přírodo, neber mi v drsné divočině život. Jsem ještě mladý a neměl jsem dosud šanci poznat všechny tvé skryté krásky, o nichž tak často mluví můj mistr. Nejsem si úplně jistý, co přesně to znamená. Nicméně myslím, že to má cosi do činnění s Ravasol, manželkou našeho starosty. Jenže jakmile jsem se o ní v této spojitosti zmínil před mistrem Yordanem, odtáhl mě beze slova k potoku, ač obvykle mě tam posílá sa-

motného, a očaroval proud, až říčka vypadala jako loni při povodních.

Opravdu jsem se snažil přejít na druhý břeh, drže se jeho rady, kterou mi stále dokola opakoval tím zvláštním tónem, jež obvykle používá pouze ve chvílích, kdy mu dojde magický obsah v placatici, z níž opakovaně upíjí při každém našem delším rozhovoru.

Bohužel mé schopnosti se stále ani zdaleka s těmi mistrovými nemohou rovnat. Jsem skutečně šťastný, že jsem s ním mohl změřit síly, a to byl dozajista také důvod, proč mě tam s sebou vzal. Akorát, že tentokrát jsem měl co dělat, abych se opravdu neutopil. Naštěstí mistr Yordan brzy pochopil, že nejsem tak zdatný plavec, a rozhodl se mi podat pomocnou větev, kterou mě párkrát velmi bolestivě uhodil do hlavy. Samozřejmě mu to nikterak nezazlívám, protože vím, že to bylo zcela neúmyslné a že se mi jen snažil pomoci, stejně jako minule otec, když mi při opravě střechy tak nešťastně podtrhl žebřík.

Ohledně mého laskavého otce a matky, kterým jsi mě se-slala, Moudrá Matko Přírodo, prosím tě, abys je ušetřila dalšího trápení, bolesti a zármutku, jež by jim mohla způsobit má nečekaná ztráta. Víím, že pokud v závěrečné zkoušce obstojím, budu nucen je opustit a odejít do světa. Avšak mé srdce, které je menší než srdce ostatních, touží kráčet po dosud nepoznaných stezkách a vidět hory, lesy, stráně i obrovská města, v nichž prý žijí tvorové, které si, jak mi říkal Elliot, se svou malou hlavou nedokážu ani představit.

Dovol mi proto, oh, Mocná Matko Přírodo, obstát v nelítostné zkoušce dospělosti, abych se mohl vypravit do světa a šířit tvou moudrost a slávu kouzelnictví do všech koutů země. A taky...

„...pine. Pipine. Pipine!“ houkl mu přímo do ucha hlas jeho učitele.

Mladý *elf* s oholeným vousem a tváří hebkou jako dětská prdelka sebou polekaně trhl.

„Je čas na tvou zkoušku,“ připomenul mu zkušený čaroděj a vytáhl ho na nohy.

„Ale... Já jsem ještě nedokončil modlitbu,“ zaprotestoval Pip a zoufale se zadíval na mistra a poté na velký dub, na jehož větvi dnes viselo pět velkých pampeliškových věnců.

„To můžeš i později v lese,“ ujistil jej učitel. „Pojď, musíme jít. Všichni už netrpělivě čekají, aby tě vyprovodili.“

„Všichni?“ vykulil oči Pipin. „Ale, ale... Já bych nejprve rád dokončil svou modlitbu. Protože Matka Příroda stojí nad námi všemi a větve jejích vysokých a statných stromů nás chrání před veškerými...“ začal nahlas odříkávat litanii, kterou se dlouhé měsíce učil nazpaměť a která se mu i tak občas stále pletla.

Mistr Yordan se zhluboka nadechl a obrátil oči k nebi. To *elfa* rozradostnilo, neb si to vyložil tak, že se k němu jeho učitel rozhodl připojit v modlitbě. Svým způsobem to byla vlastně i pravda. Až na to, že každý z nich v tu chvíli prosil Matku Přírodu o něco úplně jiného. Pipin si tedy opět klekl před dub, sepal ruce a začal neslyšně pohybovat rty.

„To stačí,“ položil mu plavovlasý muž ruku na rameno.

„Ale vždyť jsme sotva začali,“ podivil se Pipin, překvapený tím, jak rychle jeho mistr dokázal odříkat celý text, který jemu samotnému obvykle zabral dobrou půlhodinu.

„Tvá zkouška již nesnese delšího odkladu! Musíme jít, Pipine,“ poručil mu vážně.

„Tak jo...“ zamumlal si pod oholený vous a se svěřenou hlavou na svých vratkých nohou, které si přiseděl při několikahodinovém klečení, následoval čaroděje na druhý konec vesnice k temnému lesu.

Ostatní tam na ně již skutečně čekali, rozestavěni jako dlouhý slavnostní průvod okolo vyšlapané lesní cestičky, která se klikatila mezi stromy až do míst, kam Pipin nedohlédl. Stáli tam jeho rodiče, sousedé, známí, mistrovi učedníci i věrní pomocníci.

Taktéž tam byli bednář, řezník, pekař i hospodský Wranver, který si s sebou přivedl všechny tři manželky. Nebo možná ony přivedly jeho, podle toho, co se o nich ve vesnici povídalo. Společně se spoustou dalších obyvatel Lexaurrinu, jejichž jména si Pip nebyl s to nikdy zapamatovat.

Každopádně bylo očividné, že mu mistr jako obvykle nelhal. Čekali tu na ně opravdu všichni, a to včetně starého Elliota, pro kterého obětaví vesničané vyhradili zvláštní prostor na okraji lesního porostu, kam si mohl odskočit kdykoli to bylo nezbytně nutné. Samozřejmě nechyběl ani starosta se svou krásnou ženou Ravasol, která při příchodu Pipina a jeho mistra začala najednou pomrkávat jedním okem.

Nejspíš jí do něj něco spadlo, problesklo elfovi hlavou.

Ze slušnosti na to nahlas upozornil svého učitele, jenž mu samým překvapením nechtěně podtrhl nohy. Pip se rozplácl na zemi jak široký tak dlouhý a jeho pád vyvolal v průvodu velké pozdvižení. Zvláštní na tom ovšem bylo, že se většina přítomných tlumeně smála.

Zjevně se tím jen snaží skrýt strach o mé zdraví a odlehčit situaci, aby mě před velkou zkouškou zbytečně ještě víc nerozrušili, pomyslel si kouzelnický učeň poté, co se ztěžka zvedl.

Jeho učitel se od něj na moment oddělil a vydal se o něčem tiše poradit se svými pomocníky. Podle všeho šlo o něco velmi důležitého, což Pipina trochu znervóznilo. Pojednou se ale začali všichni spokojeně usmívat a on pochopil, že jednání dopadlo dobře a nemusí mít tudíž z ničeho strach.

Rozloučení s rodiči proběhlo rychle. Krátce ho objali. Matka uronila pár slz, kdežto otec mu věnoval starý lovecký nůž a poradil mu, ať jej použije, až si opravdu nebude vědět rady. Pipin mu jako spořádaný syn vděčně poděkoval a musel chvíli přemýšlet, jak si vyložit ten zvláštní výraz v jeho tváři.

Určitě to bude skrývaný zármutek, neb mě týden neuvidí, usoudil v závěru.

Starosta za bouřlivého potlesku pronesl několik důležitých slov ohledně zkoušky, kterou se mladý *elf* chystal podstoupit, a speciálně pro Pipa neopomněl dvakrát zdůraznit, že je nutné, aby v hvozdu strávil celý týden a nevracel se do vesnice dříve. Pokud by však chtěl v lese setrvat třeba týdny dva, nikdo mu v tom rozhodně bránit nebude a určitě tím nic nezkaží. Naopak za takovouto odvalu by získal o několik bodů v hodnocení navíc, jak mu hned vzápětí potvrdil i mistr Yordan, jenž se v přítomnosti starosty choval poněkud jinak než obvykle.

Veškeré slavnostní náležitosti, jež bylo nezbytné před učňovým odchodem vykonat, proběhly velmi kvapně. To prý proto, že bylo třeba dohnat zpoždění, které Pip zapříčinil několika-hodinovým modlením se k dubu. S vyřčením posledních slov určených Matce Přírodě zavázali mladému kouzelníkovi oči a vyrazili s ním do hlubin lesa.

Šli dlouho, předlouho. Pipin přes tmavý šátek nic neviděl a sluch, o němž mu tvrdili, že se mu brzy zlepší, zůstával stále bídny. Poslušně tedy klopytal, následujíc pokynů elfů, leč jakmile sešli z cesty, musel jej mistr Yordan začít jednou rukou přidržovat, jelikož mladý kouzelník opakovaně padal do kopřiv a zdržoval v cestě. I přes oporu, již mu laskavý učitel poskytl, se průběžně stávalo, že oslepeného mladíka bolestivě švihla nízko rostoucí větev, která se předtím ohnula pod nápořem těl jeho průvodců, již šli vepředu.

Chvilé, kdy nemusel plivat lístky a brouky, využíval Pip k tomu, aby se ostatních opakovaně tázal, jestli už tam budou. Odpověď byla vždy stejná – zamítavá. Až do okamžiku, kdy jeho učiteli došel v placatici magický lektvar. Tehdy začal být mistr Yordan nezvykle nerudný a odpovídal na otázku, kterou mu jeho žák pokládal stále dokola dobré tři hodiny, velmi úsečně a převážně jediným krátkým slovem, jež bylo protikladem k souhlasu.

Když konečně dorazili na místo, o čemž Pipina ihned nadšeně informovali, zatočili jím elfové několikrát rychle dokola podobně jako při dětské hře na slepou bábu, která pro mladíka většinou končila velkou boulí na hlavě, a potom již ani nemukli.

Mladý kouzelník se zmateně potácel kolem dokola, dokud nenarazil do kmene stromu. Silná rána jej posadila na zadek a tmavá páska se mu svezla dolů z očí. S bolestivým zaúpěním si začal mnout naražené čelo, na kterém mu zůstal červený otisk. Krev netekla, jelikož Pipinova pády zocelená hlava zažila za ty roky daleko horší rány.

Bolest nebyla ochromující, avšak s rozostřeným viděním bojoval *elf* několik dlouhých chvil. Skutečné zděšení přišlo až poté, co se konečně vzpamatoval a zjistil, že se smráká a že mu v tom spěchu dočista zapomněli dát křesadlo. Nejčernější myšlenky vypluly Pipinovi na mysl a společně s nimi vyvstala i nepříjemná otázka ohledně toho, jak se v bojových podmínkách zbaví už teď palčivě svědícího strniště.

První noc strávená v divočině byla naprosto příšerná. Ukázalo se totiž, že Pipin měl úctu k Matce Přírodě sice opravdu vrytou hluboko ve svém srdci, leč na to, že ji spatří v celé její nahotě, nebyl zdaleka připravený. A protože ohnivá kouzla jako jediná vůbec neovládal, bylo pro něj rozdělení ohně bez křesadla zcela nemožné.

Představa, že prožije noc v lese bez jakéhokoli zdroje světla či tepla, jej nakonec dohnala k zoufalému nápadu rozdělát oheň pomocí blesku. Nakupil na velkou hromadu veškeré klacky, větve a šišky, které narychlo sesbíral v blízkém okolí, a začal zběsile mávat rukama.

V závěru magické formule mu hlas poskočil vysoko do hysterické tóniny a z pravačky mu vyšlehla bílá záře. Blesk proletěl jako šíp hromadou pečlivě navršeného dříví a rozmetal jej při tom do všech světových stran.

Pak se výboj odrazil od velkého kamene, prosvištěl Pipovi kolem hlavy a zmizel kdesi vysoko v korunách stromů. *Elf* zmateně zamrkal a následně se šel blíže podívat na rozházené doutnající klacíky. Na tváři se mu ihned rozlil vítězoslavný úsměv.

„Hurá! Já to dokázal!“ zajásal a pozvedl jednu ze slabě hořících větviček k nebi. „Nebudu tu po tmě a nebude mi...“ Vtom se rozmarná Matka Příroda rozhodla ztrestat svého nehodného učedníka a velká těžká kapka zhasila nejen Pipinův klacík, ale i jeho naději.

Schoulený mezi kořeny vyviklaného listnatého stromu probděl vyděšený a veskrze promoklý Pipin celou noc, aby následně upadl do bezvědomí s prvními paprsky vlídného slunce.

Procitl znovu až dlouho po poledni, když jej probudil strašlivý hlad a kručení v břiše. Vydal se tedy hledat v okolí něco k snědku. A velmi záhy též k pití, neb si uvědomil, že jej sužuje i hrozná žízeň. Zajistit si vodu nebylo po včerejším vydatném dešti nijak náročné, ovšem s jídlem to bylo podstatně horší. Jako první jej samozřejmě napadlo pokusit se ulovit nějaké zvíře.

Proto mi dal otec přece ten nůž, uvědomil si.

Jenže jak mladý kouzelník brzy zjistil, jeho kroky nebyly tak lehké a neslyšné jako ty elfí a lesní zvěř měla nejen dobrý sluch,

ale i čich. Takže ať už se pokusil připlížit k jakémukoli zvířeti, uteklo před ním ještě dříve, než stačil pozvednout zbraň.

Házet ji nemělo smysl vůbec, neb si byl dobře vědom faktu, že tuto disciplínu nijak zvlášť dobře neovládá. Nemluvě o tom, že i kdyby se mu přece jen podařilo nějakého tvora trefit, na svých krátkých nohách neměl šanci jej nikdy dohnat. A to poslední, co Pip potřeboval, bylo o nůž přijít.

Po neúspěšném několikahodinovém lovu se *elf* celý zchvácený a stále hladový vrátil zpátky do svého úkrytu pod stromem. Únava byla naštěstí tentokrát silnější než strach, takže druhou noc tvrdě prospal.

Poučen ze včerejšího nezdaru, rozhodl se dalšího dne, že si již nebude hrát na lovce, nýbrž se stane pouhým sběračem. Brzy však pochopil, že z černého bezu se jeden moc nenají a z toho červeného se dá naopak snadno přiotrávit.

Statečný Pipin se nevzdával a usilovně hledal všemožné způsoby obživy. Jeho nápad s lezením na strom ve snaze vybrat ptačí hnízdo se mu bohužel také příliš nevyplatil. Kromě toho, že se při pádu pořádně potloukl, si navíc roztrhl kalhoty na zadku. Ke konci třetího dne měl tedy kůži nejen přílišně poštipanou dotěrnými komáry, ale navíc byl i samý šrám a modřina.

Následujícího rána se na něj konečně opět usmálo štěstí. Poblíž malého potůčku objevil tlející kmen stromu, jenž byl doslova obsypán houbami s drobnými kloboučky v krémové barvě. Bylo jich tam opravdu spousta a nadšený kouzelník je začal plnými hrstmi trhat a hladově jíst. Nechutnaly sice nijak zvlášť zajímavě, leč v ten moment mu to bylo úplně jedno. Po krátké hostině se rozhodl, že se vrátí zpět do své skrýše.

Neuběhla ani hodina od okamžiku, co spásl téměř celý kmen, když si Pipin začal uvědomovat, že les kolem něj vypadá

nějak jinak. Zmateně zamrkal a pozvedl ruku, na kterou záhy zůstal překvapeně civět rozšířenými zornicemi modrých očí.

To, co na své ruce spatřil, se slovy jen těžko popisuje. Detaily, kterých si doposud nikdy nevšiml, byly najednou neskutečně jasné a zřetelné. Skrývaly obrazce, jež kouzelníkovi dávaly nahlédnout do hlubin fungování celého vesmíru.

Potom co konečně odtrhl pohled od své *mocné* ruky, jíž by nyní dokázal vládnout samotné Matce Přírodě, začal s neskrývaným zájmem zkoumat okolní les, který jej taktéž velmi obohatil o dosud nepoznané vědomosti.

Do pravých tajů přírody se však ponořil až poté, co jej oslnilo slunce a on krátce zavřel oči. Tehdy totiž odhalil, že svět za zavřenými víčky skrývá ještě barvitější vize, než které mu mohl nabídnout jeho nedokonalý zrak.

Když oči znovu otevřel, byl účinek magických houbiček dávno pryč a *elf* zjistil, že se válí bosý někde pod strání. Kde nechal boty, si už pořádně nepamatoval. Leč důvod, proč si je v první řadě vlastně zul, ten ano. Chtěl totiž ještě víc splynout s Matkou Přírodou, jíž byl v té chvíli mocným vládcem. Momentálně byl ale rád, že se vůbec zvedne a je pánem svého močového měchýře.

Potlučený, dezorientovaný a opět příšerně hladový si znenadání uvědomil, že si úplně zapomněl značit uplynulé dny. A protože nevěděl, kolik času uběhlo od jeho nešťastného pádu, natož ode dne, kdy jej mistr Yordan a jeho pomocníci nechali v lese, nezbylo mu nic jiného než označit dnešní den jako první a začít znovu od začátku.

Během následujícího týdne, který si tentokrát poctivě zaznamenával na kus dřeva, se Pipin naučil jíst všemožné kořínky rostlin a stal se z něj teď také nebojácný lovec krys. Ty totiž jako jediné z lesních zvířat dokázal na svých krátkých nohách dohnat. Tepelně neupravené maso bylo sice trochu tuhé, avšak

elfovy vyprahlé chuťové pohárky jej vnímaly jako nesmírnou delikatesu.

Nemytý, neoholený, bos a s velkou dírou v kalhotách, vydal se Pip sedmého dne konečně domů. Šel dlouho, poněvadž neustále bloudil, nicméně vidina teplé postele, horké vody a radostných úsměvů rodičů i vesničanů jej držela na nohách a nutila ho jít stále vpřed.

Vousatý kouzelník se vrátil do Lexaurrinu třináctého dne od okamžiku, kdy jej elfové odvedli do lesa. Svým příchodem stihl vyděsit místní děti, které si hrály na okraji vesnice. Jejich jekot a volání o pomoc přiměly nejednoho obyvatele, aby vyběhl ze dveří domu třímaje první věc, která mu padla do ruky. Když poté užaslí vesničané zjistili, že jejich potomky nepřišel zabít a sežrat lesní démon, ale že se jen Pipin vrátil domů, překvapivě z toho nijak neskákali radostí.

Unavený učeň tento drobný detail, vzhledem ke stavu, v němž se nacházel, nicméně snadno přehlédl. Z posledních sil se ptal opakovaně po svém učiteli, který se záhy objevil po boku jedné z manželek hospodského Wranvera. Jakmile mistr Yordan Pipa spatřil, obrátil do sebe naráz celý obsah placatice a odvedl ho k jeho rodičům. Tam se pak mladík několik dlouhých dnů vzpamatoval z příhod, které ho v lese potkaly.

V době, kdy už si začínal opět zvykat na teplou stravu, měkkou postel a luxus báječné civilizace, na niž nyní pěl bez ustání chválu, neb se tu také mohl každý den holit a plést si na louce pampeliškové věnce, zavítal k nim domů sám pan starosta a slavnostně Pipinovi předal kouzelnické roucho, společně s dalšími nezbytnými věcmi na jeho dlouhou a náročnou cestu po Danrijských končinách. A tak byl vyučený *elf* odejit z vesnice, aby po světě šířil moudrost a slávu kouzelnictví.

II.

Jedovaté kvítí

Zlatouchy byly malé a nepříliš významné město v jižní oblasti Danrijského království. Stály tu všehovšudy čtyři hospody, tři pekařství, dvě řeznictví a dvě zelinářství. Svě dílny tu měli také kovář, zbrojář, barvíř, kožešník, apatykář, švec, bednář, dráteník a vůbec každý zdatný řemeslník, o jehož práci tu byl zájem. Na pomyslném seznamu dostupných služeb nechyběl samo sebou ani stánek babky kořenářky, a obzvláště pak alchymistický krámk, který s velkou oblibou navštěvovali především členové místního zlodějského cechu.

Cechovních domů jako takových tu stálo hned několik, nicméně byl to právě ten zlodějský, s nímž měla Eiri zatím nejvíce zkušeností. Mladá tmavovláska se sice neřadila mezi legitimní členy, ale pokud by k nim chtěla doopravdy patřit, nikdo by proti tomu nic nenamítal. Byla totiž velmi šikovná a již několik let jim vypomáhala.

Úkoly, kterými ji cechmistr Bodar průběžně pověřoval, nebyly nijak zvlášť náročné. Šlo převážně o jednorázové činnosti ve smyslu drobných krádeží, předávání tajných zásilek a zapečetěných zpráv či zajišťování nezbytného vybavení pro ostatní členy cechu.

Samotné Eiri se práce zlodějky moc líbila, bavila ji a rozhodně neměla ani ty nejmenší výčitky svědomí, když sebrala pod rukou pekaři čerstvě upečený chléb. To byl také čin považovaný ve Zlatouchách za jednu z největších ukázek zlodějského umění. Překonat to mohla už pouze krádež špekáčků zahrnující potenciální střet s nebezpečně vyhlízejícími sekáčky řezníků, kteří s nimi uměli obratně zacházet. Jinými slovy jediné ti

nejodvážnější z nejodvážnějších zlodějů byli ochotni riskovat, že po sobě zanechají na řeznickém pultu nesmazatelnou stopu v podobě utatých prstů, či v horším případě celé ruky.

Zlodějkou s medovými očima však nelákal risk jako takový a její hlavní motivací nebyly překvapivě ani peníze, ačkoli pokud náhodou narazila na nehlídané cennosti, využila bez váhání příležitosti. Kdepak, Eiri si zlodějské řemeslo vybrala sama a zcela dobrovolně, neboť pro ni bylo synonymem pro dobrodružství a nespoutanou zábavu. Přinášelo jí potěšení a nabízelo možnost, jak uspokojit její rebelské touhy. Cítila se šťastná a její malá škodolibá dušička se pokaždé zatetelila blahem, když tomu, koho okradla, provedla ještě nějakou lumpárnu navrch.

Problémů se zákonem se dívka neobávala. Věřila, že je dostatečně opatrná, obratná, a pokud šlo o utíkání, tak zaručeně nedostižitelná. Jedinkrát jí za celé roky nehrozilo, že by měla skončit zavřená v temné cele, natož být oběšena na šibenici, a byla proto přesvědčená, že tomu tak zůstane i do budoucna.

Večer co večer usínala naprosto bezstarostně v malém rodném domě na okraji chudinské čtvrti, kde žila společně s matkou a třemi mladšími bratry. Otce měla Eiri též, avšak vídala ho jen zřídka, protože trávil většinu času v robotě jakožto těžce pracující nádeník.

Výchova nejstarší dcery zůstávala proto po dlouhá léta pouze na bedrech matky, starostlivé bylinkářky, která se přídrzlou dívkou pokoušela již od útlého věku přiučit vlastnímu řemeslu. To se jí z větší části i povedlo, jenže trhání kytiček Eiri příliš nebavilo a měla pocit, že to rozhodně není nic pro ni. Zajímaly ji nanejvýš ty projímavé, případně pak ještě ty jedovaté, protože se s nimi daly natropit neuvěřitelné čertoviny. Pokaždé ovšem pečlivě dbala na to, aby její žert nepřinesl oběti vážné nebo trvalé následky.

Dlouhé roky trávila dívka vymyšlením jedné lumpárny za druhou, zlobila matku, pošťuchovala se s bratry a neustále hledala něco, čím by naplnila své touhy a potřeby. První velký zlom v jejím životě nastal, když uprostřed noci kdosi zabouchal na dveře jejich domu.

Dívka, dosud věřící ve svou bezmeznou odvahu, šla otevřít a hned v ní nehezky hrklo, když spatřila stát na prahu nepěkně zjizveného elfa ve špinavém otrhaném oblečení. Pobuda se ji pokusil odstrčit stranou a polohlasně se začal ptát po jejím otci. Ten se po chvíli vynořil značně rozespálý ze světnice a nakázal Eiri, ať muže pustí dovnitř, rychle zavře dveře a připraví pro hosta jídlo a nocleh.

Když bylo vše přichystané a celá rodina seděla společně u stolu, představil jim otec neznámého jako Shannora, starého přítele, který mu nejednou v životě velmi pomohl. Elf jim poté ve stručnosti vysvětlil, že hledá na pár dnů úkryt, neboť je opětovně na útěku z vězení. Tam se dostal kvůli nepovedené krádeži, která se poněkud nešťastně zvrtila v malé krveprolití.

To Eiri značně zaujalo a od té chvíle nedala lapkovi ani na minutu pokoj, dokud jí konečně neslíbil, že ji naučí krást, plížit se stínem, páčit zámky, bodat dýkou a vůbec všechno, co by měl takový správný zloděj umět. Shannor se jí to zpočátku snažil rozmluvit, ale dívka byla jako umanutá, neboť věřila, že je to životní příležitost, kterou nesmí promarnit. Kdo se zdravým rozumem by chtěl taky strávit zbytek života trháním a sušením kytek.

Její zájem o výcvik pod elfovým vedením ještě víc zesílil, když se dozvěděla, že muž má ve Zlatouchách a nejbližším okolí slušné renomé a proslýchá se o něm, že prý umí zacházet se zbraní lépe než místní řezníci. Volba byla tedy naprosto jasná a mladá tmavovláška se s naivní představou, ač sama si připadala chytrá až až, vrhla vstříc svému osudu.

Ušatý uprchlík, aniž by Eiri cokoli řekl, informoval o všem jejího otce a sdělil mu, že je ochotný dívčině žádosti vyhovět, pokud k tomu on nemá výhrad. Každopádně dělá to jen proto, že se kvůli němu celá jejich rodina vystavila nebezpečí a lapka nechce být nikomu nic dlužen. Otec, který byl v mládí sám pěkné kvítko, nic nenamítal, a tak byla Eiri bez dalších odkladů přijata do učení v řemeslu, jež pro děvče nepochybně skýtalo slibnou budoucnost.

Dva týdny po onom osudovém večeru, kdy Shannor stanul na jejich prahu, se ti dva, nyní jakožto mistr a jeho nezkušená učednice, začali pravidelně scházet pod rouškou tmy na opuštěném statku za městem. Tam také po několik dalších měsíců probíhalo náročné studium, po kterém se dívka zpočátku ploužila strašlivě vyčerpaná nad ránem domů.

Zdatný chmaták, jenž si za těch šestatřicet let, které již kráčet po světě, stihl odkroutit ne jeden trest a prodělat řadu nemocí, vštípil postupně Eiri veškeré základní zlodějské finty a zásady nezbytné pro přežití. O něco zkušenější tmavovlásku pak jednoho večera představil cechmistru Bodarovi, který jim laskavě dovolil, aby v dalších lekcích výuky pokračovali v jeho cechovním domě.

Mladá kapsářka byla v učení velmi snaživá a postupně si navykla používat své schopnosti nejen při práci pro cech, ale i v každodenním životě, který se díky tomu pro ni stal o dost jednodušší. Znalost rostlin, ve které doposud neviděla žádné větší uplatnění, se k jejímu překvapení ukázala být v rámci zlodějského řemesla nadmíru užitečnou. Ono totiž zanechat po sobě na místě činu spící hlídku, anebo vychládající tělo, byl dosti podstatný rozdíl.

Přicházejíc všemu stále víc a víc na chuť, stala se z Eiri poměrně rychle zdatná uživatelka uspávacích jedů, bez kterých si později svou práci nedokázala vůbec představit. Tedy ne, že

by se jí snad při pohledu na krev dělalo nějak strašlivě špatně nebo na ni šly dokonce mdloby. Nebyla přeci žádná křehtinka. Jistojistě by dokázala zabít každého nepřítele, kdyby chtěla. Dosud se ale ve smrtelném nebezpečí nikdy neocitla, a kdykoli přišla řeč na vraždění, dušovala se před kolegy, že jí něco takového přijde jako příšerná nuda.

Vztah k Shannorovi měla zlodějka vždy čistě profesionální, a pokud mistr někdy pronesl nějaký dvojsmysl či očividnou narážku, brala to jen jako pouhý vtíp. O to, co se muži honí hlavou, se příliš nezajímala. Ať už o ní smýšlel ve skutečnosti jakkoliv, nedal jí to nikdy okatě najevo. Naučil ji všemu, co potřebovala, přivedl ji do cechu a pomohl jí při prvních úkolech. Tím jejich společné *dobrodružování* skončilo a schůzky postupně ustaly. Před ostatními o ní mluvil jako o své nadané studentce a nikdy ji neomezoval ve svobodě rozhodování. Eiri si díky tomu připadala jako opravdu zdatná zlodějka, která je schopná vykonat téměř jakoukoli práci, a především si myslela, že jí nic nedokáže rozházet.

Čas plynul, měsíce utíkaly, ale tmavovláska se stále neměla k tomu upsat se cechmistroví a stát se legitimní členkou cechu. Koneckonců byla pořád ještě dost mladá a nechtěla se nikde zbytečně vázat. Nemluvě o tom, co by jí na to nejspíše řekla ustaraná matka. Po dlouhém dohadování a smlouvání uzavřela s Bodarem smlouvu o občasné výpomoci. Cenou za to bylo, že ji cechmistr nikdy nepověří žádným skutečně důležitým úkolem, na kterém by si mohla udělat patřičnou reputaci, a také že její plat bude podstatně nižší než jejích kolegů. To se jí zpočátku samozřejmě nezamlouvalo, ale vcelku brzy si uvědomila, že to vlastně není až tak špatné a že jí to takhle vyhovuje. Odpovědnost měla totiž prakticky nulovou, zato dobrodružství si mohla užít dosyta.

Špinavé uličky Zlatouch byly v jejích očích plné záhad a nepředstavitelných možností pro ztopení si legrace a adrenalin, jež cítila, když utíkala po střechách s nákupním seznamem v ruce, se jen těžko popisuje. Po dlouhé roky si Eiri hrála na drsnou a neohroženou hrdinku, aniž by si dokázala představit, co je to skutečné nebezpečí a jak chutná opravdový strach. Rodné město bylo jejím dětským hřištěm a současně i celým světem, jež znala. Často tvrdila, že odsud jednou odejde, ale nikdy k tomu nenašla dostatečnou motivaci. Věřila, že všechno zůstane takové jako teď, a nikdy by ji nenapadlo byť jen pomyslet na to, že by s ní rozmarní bohové mohli mít vlastní plány.

Bylo překrásné pozdní nedělní odpoledne a Eiri oděná do žlutých letních šatů z prosté vlněné látky, si vykračovala po hlavní třídě táhnoucí se napříč celými Zlatouchy. Ty šaty pro ni ušila loňského roku matka a patřily k jejím nejoblíbenějším vůbec. Chtěla si jich proto užít ještě před nástupem chladných podzimních dní, ke kterým se pomalu schylovalo.

Rozpuštěné dlouhé tmavé vlasy jí čechral příjemný svěží vánek a její drobné dívčí rty se zkřivily v jízlivém úšklebku, když si představila strážného, jehož oběd před chvílí vylepšila o pořádnou dávku octa. Konec týdne znamenal pro dceru bylinkářky obvykle bohapustou nudu. Neměla nic na práci, doma ji to nebavilo, a tak se bezcílně toulala městem a za chůze vymýšlela, na čí účet by se pro změnu mohla pobavit tentokrát.

Její pozornost náhle upoutal kolébající se trpaslík oděný do hábitu z poněkud zašlé vlněné modré látky, jenž se zmatečně pohyboval ulicí jejím směrem. Mužík klopytál od jednoho obchodu ke druhému a hlasitě se nad vším podívoval. Jeho ne-

zvyklé chování a chůze nebyly jedinými věcmi, které na něm Eiri okamžitě zaujaly.

Skutečnost, že dotyčný cizinec, ač již od pohledu zcela očividně příslušník trpasličí rasy, nemá na tváři dlouhý pěstěný vous, ba ani knír nebo bradku, byla téměř šokující. Ještě větší překvapení však přišlo, když zlodějka v jeho řeči poznala elfí jazyk, kterým slyšela mnohokrát hovořit svého mistra. Zapamatovat si z něj ovšem dokázala jen pár jadrných výrazů.

Zvědavost ovládla její mysl a ona se jala neznámého vandráka nenápadně sledovat až do místního lokálu zvaného U Pěti švábů, což byla ze všech čtyř hospod, které se ve Zlatouchách nacházely, nejen ta největší, ale především ta nejčistší.

Patřila totiž bývalému kolomazníkovi Bertelovi, který dovedl se špínou i neplatícími hosty velmi rychle zatočit. Pivo nicméně ředil jako každý jiný a zeleninové přílohy k jídlu rozhodně nedával. Svoje jméno však oblíbený podnik nezískal jeho přičiněním.

Bertel krčmu vyhrál před sedmi lety v kartách, a ač se ji snažil mnohokrát přejmenovat, historka o purkrabím ze Stříbrouch, jemuž bývalý majitel přinesl žejdlík piva s pěti utopenými šváby, byla mezi místními stále příliš živá, a především s tímto místem už jaksí sžitá. Možná právě proto ani krčmářova ohromná a nikdy neutuchající snaha zlepšit alespoň úroveň hygieny nepomohla hospodě od strašlivého jména.

Eiri, která ve městě vyrostla, příběh o hostinci samo sebou také dobře znala, a proto si při každé návštěvě neodpustila přihodit někomu do piva pár švábů, aby Bertela řádně popíchl. Tentokrát však s sebou po kapsách žádné hmyzí škůdce neměla a vyčkávajíc před hlavním vchodem své nepřipravenosti dosti zalitovala.

Touha vyzvědět cizincovu totožnost a úmysly byla ovšem silnější než chuť opětovně poškádlit krčmáře, a proto po chvíli se proklouzla tiše dovnitř, přesně jak se na zlodějku jejích kvalit slušelo a patřilo.

Prohlížením lokálu se zvědavá dívka, která hospodu U Pěti švábů za svůj život navštívila již nespočetněkrát, nikterak nezdržovala. Nakonec co by taky jeden vykoulal na podlaze z neopracovaných kočičích hlav, jež se daly místy zahlédnout i ve zdech pod tenkou omítkou, nebo na dřevěných trámech, nábytku či schodišti vedoucím do patra k pokojům.

Jediné, co tu snad stálo opravdu za zmínku, byl dlouhý vyřezávaný bar, ke kterému se dalo díky strategicky rozmístěným stolům a lavicím snadno dojít hlavní uličkou. A právě tam si to teď spokojeně maširoval onen podivný bezvousý trpaslík, doprovázen vykulenými zraky místních štamgastů, kteří při pohledu na něj ztráceli řeč a zapomínali pít.

Zlatouchy byly totiž poměrně zapadlé město, jež neleželo na žádné z hlavních obchodních tras, a proto na sebe téměř každý neznámý pocestný přitáhl okamžitě pozornost zdejších obyvatel, a především vyvolal nemalý zájem u zvědavých dětí a vychytralých obchodníků, kteří pro neznalé cizince rádi nadsadili ceny svého zboží do obrovských výšin.

Nemalý rozruch okolo nezvykle vypadajícího mužíka byl přesně tím, co Eiri potřebovala k tomu, aby se nepozorovaně přesunula do těsné blízkosti šenku, odkud mohla mít na všechno dobrý výhled, a především slyšet každé pronesené slovo.

Cestou k pultu jejímu bystrému zraku neunikla další z krčmářových marných snah o pozvednutí úrovně podniku na vyšší příčku. Tou byly tentokrát pro změnu pugety barevných květin přivázané na trámech u stropu, jež měly zjevně za cíl přebít zápach pančovaného piva a nejspíše i některých stálých hostů.

Zatím ale sklízely úspěch spíše jen u otravného hmyzu, který divoce bzučel opilcům nad hlavami, zatímco oni se jej průběžně pokoušeli odehnat silnými rozmachy rukou, mnohdy třímajících korbel plný zlatavého moku. Bohužel se nezdálo, že by jejich snažení přinášelo sebemenší úspěch.

Cizince v modrém hábitu výzdoba hospody viditelně zaujala, protože hned jak rozvěšené kytky spatřil, začal se usmívat od ucha k uchu.

„Máte to tu moc hezké, pane hospodský,“ pronesl Pipin v obecné řeči, když konečně došel až k pultu, za kterým nebyl kvůli své výšce skoro vidět.

„Děkuji,“ rozzářil se hned Bertel a naklonil se k němu přes bar. „A co vám nabídnu, pane trpaslíku?“ otázal se natěšený, že bude rozlévat silnou, a hlavně drahou pálenku.

„Prosil bych pohár mléka,“ požádal krčmáře s nevolí Pip, jenž zásadně nepil alkohol. „Ten velký, pokud je to možné,“ poukázal vzápětí na žejdlík v ruku místního opilce Holgera, o kterém se povídalo, že svou židli nikdy neopouští, neb k ní již před lety přirostl. „A nejsem trpaslík, ale *elf*, vážený pane,“ opravil muže, čímž rozesmál všechny přítomné.

I Eiri se musela v prvním momentě smát, zvláště Bertelovi, který po mužíkově odpovědi zůstal stát s otevřenou pusou a ztratil řeč.

„Prej *elf* a chce *mlíko!*“ vyprskl Holger a praštil korbelem o stůl, až pivo vystříklo.

„A kde máš fousy, trpajzlíku?!“ houkl na kouzelníka opilcův kumpán.

„Třeba mu ještě ani nezačaly rašit,“ přidal se další.

„Se divíš? Však mu ještě teče mlíko po bradě!“ zahulákal Holger.

Celá hospoda se jeho vtipu začala hrozně řehtat, načež se do Pipina postupně obuli všichni s výjimkou nyní zamračené-

ho Bertela a mladé zlodějky, které jejich řeči přišly neskutečně hloupé.

Každopádně poté, co se velmi dotčený Pip, který si ještě značně přihoršil poznámkami o tom, že se každé ráno pravidelně holí a modlí k Matce Přírodě, dočkal svého korbelu mléka, využila Eiri příležitosti a přisedla si k němu.

Zakrslý elf, nebo pravděpodobně spíše zmatený trpaslík, jí totiž přišel neskutečně legrační, a ač jí ho bylo ve skrytu duše možná i maličko líto, doufala, že si z něj bude sama moci notně vystřelit.

„Nazdar, *elfe*,“ oslovila jej, sotva usedla na židli. „Koukám, že nejsi zdejší. Pověz, odkud jseš a jak ti říkají?“ začala ihned vyzvídat. „Já jsem Eiri. A pokud bys měl zájem, klidně ti ukážu celý Zlatouchy, co ty na to?“ cukla koutkem rtu.

„Jmenuji se Pipin, krásná slečno, a pocházím z Lexaurrinu,“ odpověděl jí kouzelník poté, co se pořádně posilnil mlékem. „A vy byste mi opravdu dělala průvodkyni?“ zamrkal překvapeně a zadíval se jí do tváře.

„No jasně, že jo. Hoď to do sebe, Pipe, a pojď. Zaplatím za tebe,“ sotva znatelně se pousmála, v hlavě už teď tisíce nápadů, jak toho naivku vylekat, aby si cvrnknul do gatí.

Když mladá průvodkyně a *elfi* výletník společně opouštěli krčmu U Pěti švábů, vyprovázelo je osazenstvo bouřlivým řehotem a narážkami jedovatými jako zlodějčiny *domácí tinktury*. Otrkaná Eiri si remcání štamgastů nebrala nijak k srdci, zato Pipin nedokázal vůbec pochopit, proč se mu vysmívají, a především proč mu nechtějí uvěřit, že je čistokrevný elf. Nešťastný z nepochopení místních obyvatel, mezi něž přišel v dobré víře šířit slávu a moudrost kouzelnictví, svěřil se během cesty z hostince všetečné dívce o svých pocitech a důležitém poslání. Maje z její reakce pocit, že je mu ochotna naslouchat, začal jí vyprávět i o svém mistrovi, rodné vesnici a tamních zvyklostech.

Eiri ho se zájmem poslouchala a nejednou měla co dělat, aby se nezačala nahlas smát. Ovládla se však a po pár minutách chůze dovedla Pipa k první *zajímavosti*, kterou pro něj předem a velmi pečlivě vybrala. Jednalo se o obchod tesaře, na kterém si hodlala otestovat cizincovu lásku k přírodě, již byli elfové pověstní.

„Koukej, Pipe, tady tohle je tesařství. Je plný mrtvého dřeva, co ho sem natahali dřevorubci. Ti totiž choděj do lesa podřezávat stromy a z těch se tady pak dělaj kusy nábytku a tak,“ vysvětlila mu barvitě proceduru získávání a následného zpracování dřeva.

„Oh, to jsem netušil, že se to u vás dělá takto složitě,“ poškrábal se Pipin na bradě. „U nás doma se stačilo pokaždé jen pomodlit k Matce Přírodě a měli jsme dřeva, kolik bylo třeba,“ poučil na oplátku Eiri o životě v Lexaurrinu.

„Takže tobě jako nevadí vraždění stromů, jo?“ otázala se maličko rozmrzelá, když jí první vtípek nevyšel, jak si představovala.

„Inu, myslím, že Mocná Matka Příroda si s tímhle dokáže sama poradit,“ odvětil klidně kouzelník. „Akorát ale nechápu, nač potřebujete dřevorubce, když se mrtvého dříví válí po lesích celé tuny. Viděl jsem to na vlastní oči. Strávil jsem totiž víc jak týden sám v lese a dříví tam bylo úplně všude,“ vypověděl a rázem umlknul.

Vzpomínky na strašlivý hlad a temné noci ožily v jeho mysli a Pipinovi se ve tváři na okamžik objevil výraz podobný šílenství.

„Aha,“ přikývla zlodějka, již to neuniklo.

Zkoumavým zrakem si prohlédla mužíka a zamyslela se: *Vypadá to, že to na něm zanechalo trvalý následky. Asi proto si o sobě myslí, že je elf, i když tak vůbec nevypadá. Vždyť nemá ani trošičku špičatý uši! Ale... být týden sám v lese,*

nemohla tu myšlenku pustit z hlavy, a protože jí to nedalo, představila si na jeho místě samu sebe.

Stačilo jen pár vteřin a otřásla se odporem. Nebyl to ovšem strach ze tmy či lesní zvěře, co ji tolik rozrušilo. Díky matce, již od dětství pomáhala se sběrem bylin, navštívila les nespočetněkrát, leč nikdy tam nezůstala déle než pár hodin.

To místo samo o sobě v Eiri neprobouzelo hrůzu. Nebála se tam vkročit, ale nedokázala by tam žít. Byl to svět až příliš odlišný od toho, do něhož se narodila a ve kterém dosud žila. Byla koneckonců dítětem města, nikoli lesa.

„Slečno?“ vytrhl ji trpaslík ze zamyšlení.

„Hm?“ broukla a vzápětí si uvědomila, že tady se žádné zábavy nedočká. „Pojď, Pipe, ukážu ti další moc pěkný místo,“ vyzvala ho, odhodlaná zkusit štěstí o kousek dál.

Po boku kouzelníka, který se během cesty neustále zastavoval a fascinovaně si prohlížel domy i kolemjdoucí, kteří mu opláceli stejný vykulený pohled, přistoupila zlodějka před nízkou kamennou budovu. Tam podle vývěsní cedule sídlil kovář, jenž překvapivě nabízel i službu podkování koní. A právě o ní chtěla Eiri mladého *elfa* náležitě poučit.

„Tohleto je kovárna, Pipe,“ spustila hlasem s lehce jízlivým podtónem.

„Jo, to znám. To jsme měli v Lexaurrinu také, slečno,“ odvětil bez váhání a ukázal jí nůž, který dostal od otce.

„Fakt? A měli jste tam i koně?“ nenechala si vzít vítr z plachet.

„Koně?“ podivil se.

„No jasně, koně,“ poušklíbila se. „To ti jsou taková velká zvířata, co tahaj vozy nebo naše zadky, abychom se mohli rychlejc dostat tam, kam potřebujem.“

„A nemyslíte náhodou voly, slečno?“ otázal se Pipin.

„Ne. To je něco dočista jinačího,“ zakroutila hlavou. „Kůň, ten má o dost delší krk, hřívu a taky chvost. A hlavně nemá

žádný rohy,“ poučila nezalého kouzelníka, „ale co je ze všeho nejdůležitější...“ Dramaticky se na chvíli odmlčela. „Tyhle zvířata maj kopyta, který se jim musej nejdřív *podkovat*,“ pronesla důležité slovo, o kterém doufala, že bude trpaslíkovi naprosto cizí a ona tak bude mít šanci jej pořádně potrápit.

„*Podkovat*? Co to je?“ vyvalil na ni Pip oči.

„To ti tady kovář,“ poukázala s úšklebkem na dům, „uková takovej železnej půlkruh, kterému se říká podkova. A ten pak dá ještě celej žhavej koni na kopyto,“ oznámila, zatímco bedlivě sledovala kouzelníkův výraz. „A potom mu ho zase sundá a vytvaruje tak, aby to tomu zvířeti dobře sedělo.“

„A jak ji potom na to kopyto uchyťí?“ nahrál jí výborně pře-kvapený trpaslík.

„Právě kvůli tomu jsou v tý podkově takový díry, do kterejch kovář zarazí hřeby, víš? A těma se to pak koni přitluče k noze,“ odvětila Eiri, úmyslně zamlčujíc detaily o tom, že podkova je v tu chvíli již dávno studená, koňské kopyto není tak citlivé, a hlavně že hřeby nejsou nijak strašlivě dlouhé.

„To zní opravdu děsivě,“ otrásl se mladý *elf* a přešlápl na místě, jako by cítil podkovy na vlastních nohou. „A nebylo by snazší naučit koně létat?“ navrhnul vzápětí, čímž značně zaskočil rozradostněnou zlodějku.

„Tak to si fakt neumím představit,“ odvětila nejistě.

„Já ano. A jsem si jistý, že s magií a požehnáním od Matky Přírody by to šlo úplně samo,“ zazubil se a ona si v téhle bitvě přišla opět jako ta poražená.

„Hele, víš co, Pipe? Ukážu ti ještě něco,“ řekla po chvilce rozvažování.

Eiri se ještě nehodlala vzdát a chtěla vyzkoušet štěstí do třetice všeho dobrého. Hořela nedočkavostí, až uvidí kouzelníkův výraz poté, co mu ukáže naporcovaná zvířata, krev kanoucí po

řeznickém pultu, a především až mu barvitě popíše, co majitel dělá s těmi, kteří se u něj pokoušejí nakupovat za pět prstů.

„Jasně,“ souhlasil cizinec a vyrazil za ní, nic netuše, že jej vede k obávanému řeznictví.

Nestačili ovšem ujít ani pár kroků, když jim znenadání zastoupil cestu pouliční prodavač: „Králičí pirohy! Okoštujte proslulé králičí pirohy!“ vykřikl a začal jim cpát pod nos křupavé těsto s nádivkou.

Zlodějce zaškubalo v prstech, jak jí hlavou probleskla myšlenka na sebeobranu, v níž se díky mistrovi taktéž zdokonalila. Naštěstí pro kramáře jej Eiri bez potíží poznala, a protože vůně jídla otupovala její smysly, nesáhla po dýce, kterou měla zastrčenou v boční kapse brašny. Hezky po ruce a současně krytou tělem, aby zbraň nebyla na očích.

Znalá triků místních obchodníků a dobře si vědomá toho, že si je muž vybral úmyslně kvůli Pipinově výraznému vzezření, zakroutila nad nabídkou odmítavě hlavou a poodstoupila stranou. Musela se přitom dost ovládat, protože se jí samotné začaly sbíhat sliny. Naopak nezkušený *elf* se nenechal dále pobízet. Popadl oba pirohy a hladově se zakousl do prvního, přičemž si drobil na uondaný hábit.

„Kus za dva stříbrný,“ oznámil s úsměvem vychytralý kramář Tabaan.

„Ještě včera jsi prodával dva se slevou za osm měďáků,“ zamračila se Eiri.

„Ehm! To bylo včera,“ odkašlal si výrazně muž a opětoval jí rozladěný pohled. „Tyhle jsou čerstvě vytažený z pece, a hlavně v sobě mají mnohem víc masa,“ odsekl jí trochu. „Těsto je z tý nejkvalitnější mouky, jakou si jen dovedete představit, a zpracovaly ho ruce toho nejzkušenějšího pekaře,“ obrátil se raději na trpaslíka, který už hltal druhý piroh.

„Mhmp,“ odkýval mu s plnou pusou.

„A maso, pane,“ pokračoval kramář v pohádce. „Maso pochází ze zdejší králičí farmy, kde se už po generace svědomitě staráme, aby...“ nestačil doříct, když mu Pip skočil do řeči.

„Z králíků říkáte?“ podivil se a otřel si hřbetem ruky mastné rty. „To je nesmysl, pane. Tohle není žádný králík. Ale čistokrevná krysa!“ vykřikl na celou ulici.

Prodavač pirohů po jeho slovech poněkud zbledl a ztratil na chvíli řeč. Oněměla i Eiri, která se už nadechovala k jízlivé poznámce na adresu Tabaana a jeho výrobků.

„Odpusťte, pane trpaslíku, ale tohle je vážné obvinění...“ začal prodavač.

„Tak za prvé, nejsem žádný trpaslík, ale čistokrevný *elf*,“ opravil ho okamžitě dotčený Pipin, „a za druhé, krysí maso poznám bez problémů a za jakýchkoli okolností. Strávil jsem totiž déle jak týden sám v lese a lovil jsem tam krysy, víte?“ pochlubil se. „Každopádně pirohy děláte vynikající,“ pochválil s úsměvem jídlo a olízl si rty. „Avšak být na vašem místě, určitě bych všude říkal, že jsou skutečně vyrobené z krysy! Protože krysí maso... Krysí maso, to je opravdová delikatesa!“ rozvášnil se.

„Ticho! Mlčte chvíli a pojďte se mnou,“ popadl ho zděšený Tabaan za rameno a odtáhl kouzelníka kousek stranou, aby mu učinil zajímavou nabídku. „Poslouchejte mě. Dám vám tolik pirohů, kolik jen budete chtít, a hlavně kdykoli si o ně řeknete. Na oplátku za to, že vy se nebudete nikde šířit, jaký maso v nich doopravdy je, dobře?“ spiklenecky na něj mrknul.

„Určitě,“ rozzářily se Pipovy oči. „Ale opravdu nechápu, proč nechcete...“

„To vás nemusí zajímat,“ zasyčel prodavač, ale vzápětí zmírnil tón. „Pochopte, pane... Ehm, *elfe*. Jde o přísně tajnou recepturu, o který kdyby se dozvěděla má konkurence, skončil bych na mizině, rozumíte?“ zadíval se mu vážně do tváře.

„Aha,“ přikývl trpaslík a dlouze se nad celou záležitostí zamyslel.

Možná bych se měl také stát výrobcem krysích pirohů. Zdá se, že je to uskutku vznešené povolání a lidé ve městě by si mě vážili. Měl bych svůj vlastní recept a mou tajnou ingrediencí by mohly být ony magické houbičky, které jsem posledně ochutnal v lese. Vlastně bych je mohl i ve velkém pěstovat a nabízet lidem! Určitě by pak dokázali splynout s Matkou Přírodou a pochopit i její mocnou sílu!

„Takže jsme domluveni?“ vytrhl ho z myšlenek kramář. „Tady vám dám na cestu pět, ne, deset pirohů, a vy se budete tvářit, že tenhle rozhovor nikdy neproběhl.“

„Ale to potom nedostanu pokaždé své pirohy,“ zaúpěl Pip.

„Nebojte se, dostanete. Vždycky pro vás budu mít nachystané nějaké stranou,“ uklidnil jej okamžitě Tabaan.

„Aha...“ protáhl kouzelník, kterému z toho začínala jít hlava kolem.

Zlodějka stojící opodál pozorovala mlčky dvojici, a ač se na první pohled tvářila zcela nezaujatě, natahovala uši jako netopýr a poslouchala každé jejich slovo.

No fuj! Od tebe si teda už v životě nic nekoupím, Tabaane, zařekla se. Hlavou se jí hned začaly honit zlomyslné nápady, jak podvodníkovi pořádně okořenit život. Co by na tohle asi řekl ten buřt Theun, kterej si každý ráno chodí k Piroháci pro dobrej tucet kousků? Nebo ta kožešníkova zhejčkaná ženuška, co se nad nima posledně oblizovala až za ušima? Hehe, třeba bych pro tebe ze samý dobroty srdce mohla nakreslit pár plakátů s malůvkou krysy v pirohu a rozvěsit je po celým městě. Jak by se ti to líbilo, Tabaane? zasmála se v duchu a v další sekundě ztuhla, neboť vycítila, že ji někdo pozoruje.

Pootočila se a střelila pohledem do stínů v postranní uličce, odkud se vynořil malý muž v tmavém oblečení, jenž jí gestem

ruky naznačil, aby k němu šla. Zaváhala jen krátce, protože jej poznala. Nebo spíš si vzpomněla, že jeho obličej zná z cechu. Jeho jméno si i přes veškerou snahu ale ne a ne vybavit.

To je fuk, prostě ti nějaký vymyslím, rozhodla se nelámat si s tím dál hlavu. Stačí, abys mi dal jedinou dobrou záminku... a už ti ve městě neřeknou jinak, cukla rtem a provokativně si zloděje přeměřila odhadujícím pohledem.

„Hned se vrátím, nikam nechod', Pipe,“ utrousila směrem k cizinci, jenž si právě nACPával brašnu i žaludek krysími pirohy.

„Mhmpf,“ odvětil jí s olepenou pusou a rukama.

Tmavovláska si ho víc nevyšimala a v mrknutí oka zaplula do přilehlé úzké uličky, kde se hned obrátila na kolegu z cechu: „Co se děje?“ nezdržovala se ani s pozdravem.

„Cechmistr tě chce vidět. Prej má pro tebe fach,“ vysvětlil jí tiše muž.

Eiri zasvítily oči nadšením. „Jakej?“ zeptala se rozradostněná z představy, že zažene nedělní nudu pořádným dobrodružstvím.

„Co já vím,“ pokrčil zloděj otráveně rameny. „Pusu máš, tak se ho zeptej sama, ne? S podrobnostma se mi nesvěřoval. Měl jsem ti to akorát vyřídít, zbytek je tvůj problém.“

„Fajn,“ odfrkla si. „Vzkaž mu, že tam budu dřív, než se stačí zvednout ze židle,“ neodpustila si rýpnout do cechmistrový přibývající váhy. Teprve poté, co se obezřetně rozhlédla, vyšla zpátky na hlavní ulici, kde už na ni čekal spokojeně se tvářící Pipin.

„Ty pirohy jsou opravdu výborné,“ zamlaskal kouzelník z Lexaurrinu. „Dejte si taky, slečno Eiri,“ nabídl jí nakousnutý piroh, ze kterého odkapávala nádivka.

„Ne, díky, už jsem jedla,“ odmítla bez váhání. „Hele, poslyš, Pipe. Potřebuju si odskočit něco zařídít...“ začala mu vysvětlovat.

„To už mě chcete opustit?“ zakňoural trpaslík a udělal na ni psí oči.

„Ne, kdeže. Samo sebou, že se pro tebe vrátím,“ ujistila jej, maličko překvapená jeho reakcí. „Víš co, hele? Projdi se tady kolem nebo někde chvíli poseď a před setměním se sejdemě dole u mostu. Ukážu ti pak zbytek Zlatouch, co ty na to?“ navrhla mu.

„Inu dobře, slečno. Ale kudy se k tomu mostu jde?“ poškrábal se Pip na bradě a rozhlédl se napravo i nalevo.

„To je jednoduchý. Stačí, když půjdeš pořád za nosem touhle ulicí a pak to vezmeš doprava okolo řeznictví. Je to jedinej most v celejch Zlatouchách, nemůžeš to minout,“ popsala mu jakožto znalá průvodkyně cestu.

„To samé mi říkal i můj mistr o těch místech, kde měly růst vzácné byliny,“ zamumlal si *elf* trochu rozmrzele pod nos a nakrátko se odmlčel. „Dobře, před setměním u mostu,“ souhlasil nakonec, ač šťastně se u toho zrovna netvářil.

Smutným pohledem pak vyprovázela Eiri, dokud se mu zcela neztratila v labyrintu městských uliček.

Zlodějský cech sídlil ve Vydoule, nejvykřičenější čtvrti ve Zlatouchách, kde se nacházela ta nejodpudivější ze všech čtyř místních krčem zvaná „U Zbabělé dýky“. Dostat se do vnitřních prostor hospody nebylo pro odvážného nijak náročné. Avšak vstoupit do podzemí, které patřilo samotnému cechu, již tak snadné nebylo.

Kromě znalosti umístění vchodu a v první řadě také mechanismu, jenž otevíral tajné dveře, musel totiž návštěvník projít i přes rozložitýho krčmáře Bastena, který se příchozích vždy tázal na heslo. To se přirozeně týden co týden měnilo, podle

toho, kolik členů cechu ho zapomělo nebo jej v podnapilém stavu nebylo schopno vůbec vyslovit. A nejhorší situace pak nastala, když ho náhodou zapomněl sám Basten.

Eiri, které paměť také někdy vynechávala, si tentokrát naštěstí pamatovala, co si má u hospodského objednat, aby směla vstoupit za pult a následně se nenápadně ztratit v malém kumbále. Právě tam byl totiž ukrytý vstup do sklepení, jež mladá zlodějka znala za ty roky jako svoje boty. Nemluvě pak o čtvrti, kde pajzl stál. Ta totiž sousedila s tou, ve které tmavovláska vyrostla. Nebyla nakonec žádná šlechtična ani dcera obchodníka, takže smradlavé uličky plné krys a hromad odpadků byly již od útlého dětství jejím pískovištěm.

Netvářila se proto nijak pohoršeně nebo snad zaskočeně, když překračovala práh zlodějské hospody, kde se uklízelo pouze o svátcích a smrad se tu hostů držel víc než peníze. Tmavovláska pozdravila kývnutím hlavy pár známých, kteří k ní vzhledli, hned jak vstoupila do dveří, načež ladně přeskočila ožralu válejícího se na podlaze.

Sotva její pátravý zrak objevil přetékající vědro s rybími vnitřnostmi, které tu nejspíš jako obvykle odložil místní kuchař, zazněl Eiri v hlavě svůdný, leč zlomyslný hlásek. Pobaveně se ušklíbla a sáhla do nádoby, aby nabrala plnou hrst nevábně páchnoucí rybiny, již poté bez výčitek hodila do otevřené brašny jednomu z karbaníků sedících za stolem.

Muž si jejího hanebného činu vůbec nevšiml. Byl zcela ponořený do hry, a především měl ruce plné es, které podobně jako jeho spoluhráči házel jedno za druhým na stůl. Zásobu průběžně doplňoval z odraného rukávu svého nebo svých kolegů, kteří činili úplně stejně. Dříve než byla švindlířská partie dohrána a mohla se strhnout hádka o výhru, utřela si zlodějka lepkavé ruce do oblečení onoho společensky unaveného spáče a zamířila k šenku.

Spokojená se svým výkonem, proplétala se Eiri obratně mezi stoly, jež byly sbité dohromady z všemožného, někdy až těžko představitelného vysloužilého nábytku. Tmavovláska šikovně kličkovala, hbitě uhýbala a překračovala nastavené nohy ne-nechavých pijanů, kteří se po ní natahovali ve snaze plácnout ji po zadku nebo si na ní vyzkoušet svůj zlodějský um. A dívka rozhodně netoužila ani po jednom z toho.

„Nazdar, Bastene,“ oslovila přídrzlým tónem muže tísnicího se za barem.

„Co chceš?“ houkl na ni zavalitý krčmář s páskou přes oko, které si před dvěma lety sám nedopatřením vystřelil, když příliš nadšeně otevíral láhev s pálenkou z dovozu.

„Syrečky,“ vyslovila důležitě tajné heslo a rychle se prosmýkla pod jeho rukou za pult.

Stačila jí jen chvílička, aby se ztratila v šeru kumbálu, kde poté zatáhla za skrytou páku, jež otevírala vstup do sklepení.

Podzemní chodby se táhly téměř pod celým městem a mezi zloději se vyprávělo, že dříve byly plné zrádných propadlišť a pastí, jež měly za cíl nejen odradit nezvané hosty, ale především ozkoušet zdatnost členů samotného cechu. Jenže poté, co se prý hned do první z nich chytil samotný cechmistr, který chtěl ostatním předvést, jak se to správně dělá, se od jejich používání rychle upustilo.

To po dobrodružství toužící Eiri lehce mrzelo, avšak momentálně měla hlavu plnou úplně jiných věcí, než byla možnost obnovení zákeřných léček v kamenném bludišti, jež sem tam osvětlovalo tlumené světlo pochodní. Chodby se průběžně stáčely, napojovaly, zužovaly a pak zase rozšiřovaly. Nerovná podlaha stoupala a klesala a očouzený strop se místy prudce